

Arrest

nr. 272 654 van 12 mei 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 januari 2022 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat G. VAN DE VELDE, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 5 maart 2020 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Op 27 april 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker tekent geen beroep aan tegen deze beslissing.

1.2. Op 23 augustus 2021 dient verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart dit volgend verzoek op 18 november 2021 niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Koerd afkomstig uit het dorp Leylan in de provincie Kirkuk in Centraal-Irak. U bent er geboren op 1 januari 1964 en u heeft er altijd gewoond, meer bepaald in de wijk Qadesiya. U bent tot het vijfde middelbaar naar school gegaan. Hierna bent u beginnen te werken op de boerderij van uw vader, samen met uw drie broers. In 1984 huwde u met N.Q.(...). Jullie hebben een dochter: P.(...) (°18 augustus 1987). In 2005 scheidden jullie van elkaar. In ditzelfde jaar stopte u met werken op de boerderij en legde u zich toe op het kopen en verkopen van vastgoed. U bent dit blijven doen tot uw vertrek uit Irak.

De problemen die u kende begonnen met een grondconflict tussen uw familie en een andere Koerdische familie. Ongeveer acht jaar geleden zou de familie K.A.(...) de grond die jullie pachtten onrechtmatig in beslag hebben genomen om er zelf aan landbouw te doen. Er volgde hierop verschillende onderhandeling- en bemiddelingspogingen om de grond terug aan uw familie toe te wijzen, waarbij onder meer de zonen van Agha's van wie jullie pachtten werden ingeschakeld, evenwel allemaal zonder resultaat. Er zouden ook verschillende klachten zijn neergelegd bij de lokale politie naar aanleiding van de onrechtmatige inbeslagname. Op 10 of 11 april 2019 zijn uw broers K.(...) en S.(...) naar de familie K.A.(...) gegaan om opnieuw te bemiddelen. Er zou toen een ruzie zijn ontstaan die uiteindelijk escaleerde tot N.K.A.(...) uw broer S.(...) doodschoot en uw broer K.(...) verwondde. Op 4 november 2019 zou vervolgens uw broer A.(...) twee leden van de familie K.A.(...) hebben doodgeschoten om de moord op zijn broer S.(...) te wreken. De volgende dag zou hij zichzelf vrijwillig hebben aangegeven bij de lokale politie. Nadat u dit nieuws had vernomen, vreesde u dat de familie K.A.(...) op haar beurt opnieuw wraak zou nemen. U besloot dan ook het land te ontvluchten.

Na nog enkele maanden te hebben verbleven op verschillende plaatsen, zou u op 27 januari 2020 naar Turkije gereisd zijn, waar u ongeveer één maand heeft verbleven in Istanbul. Vervolgens reisde u illegaal verder door naar België waar u op 2 maart 2020 aankwam. Op 5 maart 2020 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van dit verzoek legde u uw identiteitskaart voor.

Op 28 april 2021 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U verliet België niet en diende op 23 augustus 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaart in het kader van uw tweede verzoek dat u niet over nieuwe elementen beschikt en verwijst naar de verklaringen die u bij uw eerste verzoek aflegde. Evenmin legt u nieuwe documenten voor.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de

kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband dient allereerst te worden gewezen op het feit dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielaanvraag. Het CGVS oordeelde eveneens dat de situatie in Kirkuk niet van die aard was dat u in aanmerking kwam voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en dat er in uw hoofde geen omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u geen nieuwe inhoudelijke verklaringen aflegt die betrekking hebben op uw asielmotieven noch nieuwe documenten voorlegt. U verwijst enkel naar de verklaringen die u aflegde in het kader van uw eerste verzoek. Bijgevolg moet er worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt die de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielaanvraag kunnen weerleggen en dat u dus geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk vergroten dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kirkuk te worden beoordeeld. Dit gebied omvat vier districten: Kirkuk, Dibil, Hawija, Daquq.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De veiligheidssituatie in de Centraal-Iraakse provincies, waartoe de provincie Kirkuk behoort, werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak. Volgens Iraq Body Count (IBC) lag het aantal burgerdoden in Irak in 2019 het laagst sinds het begin van hun tellingen in 2003. In de tweede helft van 2019 en de eerste helft van 2020 kon ISIS zich hergroeperen en versterken in rurale gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het voornamelijk door middel van guerrillatactieken aanvallen uitvoert. De organisatie slaagde er in gebruik te maken van de verminderde aanwezigheid van Iraakse veiligheidstroepen – dewelke onder andere werden ingezet in de steden om de protesten aan banden te leggen (zie infra) en om maatregelen om de verspreiding van het Covid-19 virus te handhaven – en verminderde operaties van de internationale coalitie – dewelke onder andere een gevolg waren van Amerikaans-Iraanse spanningen, de Covid-19 pandemie, tijdelijke beperkingen opgelegd door de Iraakse regering en eerdere successen in de strijd tegen ISIS. Desondanks is de positie van de organisatie geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014.

De provincie Kirkuk is van groot strategisch en economisch belang vanwege de aanwezige olievoorraden in de regio. De algemene situatie wordt in grote mate bepaald door de verhoudingen tussen de Iraakse centrale overheid en de Koerdische overheid, die intern ook verdeeld is door een politiek geschil over de provincie tussen de Patriotic Union of Kurdistan (PUK) en de Kurdish Democratic Party (KDP). De provinciehoofdstad Kirkuk en de regio's die grenzen aan de Koerdische Autonome Regio (KAR) zijn zogenoemde betwiste gebieden.

Hoewel de Iraakse overheid sinds oktober 2017, na het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum, de controle claimt over het volledige territorium van de provincie is de werkelijke situatie complexer. De Iraqi Security Forces (ISF), Koerdische veiligheidsdiensten, de Popular Mobilization Forces (PMF) en aan hen gelieerde lokale milities, en ISIS zijn allen aanwezig in de provincie. Verschillende etnisch-religieuze groepen in de provincie ondervinden discriminatie en in enkele gevallen geweld van de overheidstroepen, in het bijzonder door de overwegend sjiietische PMF. Sinds het haar territoriale controle over delen van de provincie verloor in 2017, opereert ISIS voornamelijk in en vanuit rurale en bergachtige gebieden, waar het kan profiteren van een gebrek aan permanent aanwezige veiligheidsactoren en het machtsvacuüm in de zogenaamde betwiste gebieden. De gebrekkige coördinatie en samenwerking tussen de ISF en de Koerdische veiligheidsdiensten over de ordehandhaving in de betwiste gebieden heeft zones doen ontstaan waarin ISIS kan opereren. ISIS heeft geen permanente controle over grondgebied in de provincie maar voert guerrillaoperaties uit om het staatsgezag te ondermijnen.

Het gros van de veiligheidsincidenten in Kirkuk vindt plaats in het kader van het conflict tussen diverse overheidsactoren en ISIS. Naast een aantal luchtaanvallen door de Iraakse luchtmacht en de internationale coalitie op mogelijke schuilplaatsen van ISIS, vonden er verschillende anti-terreuroperaties door de ISF en de PMF tegen ISIS plaats, maar ook (asymmetrische) aanvallen van de terroristische organisatie op de ISF en PMF, en op burgers. In de provincie Kirkuk is ISIS vooral in en vanuit de districten Hawija en Daquq actief. De plattelandsen woestijengebieden, waar de veiligheidsdiensten beperkt aanwezig zijn, bieden de organisatie een zekere operationele bewegingsvrijheid. De door ISIS gebruikte guerrilla-tactieken resulteren in meer gerichte aanvallen en minder grootschalige aanvallen. De meeste acties van ISIS zijn gericht tegen de ISF en de PMF, waarbij echter ook burgerslachtoffers kunnen vallen, en gemeenschapsleiders zoals mullahs, mukhtars en stamhoofden. De acties van de organisatie vinden hoofdzakelijk plaats in rurale gebieden of op belangrijke verbindingswegen. Bermbommen als aanvalswapens en andere improvised explosive devices (IED's) in dichter bebouwde gebieden worden nog altijd ingezet maar de intensieve stedelijke terreurcampagnes van 2012 tot 2016 zijn nergens teruggekeerd. Zelfmoordaanslagen zijn uitzonderlijk geworden. Gerichte aanvallen op burgers nemen hoofdzakelijk de vorm aan van moordaanslagen of kidnappings. Hierbij worden hoofdzakelijk personen die voor de overheid werken of met de overheid samenwerken gevisieerd. ISIS maakt zich daarnaast ook schuldig aan afpersing en het overvallen en intimideren van de landelijke bevolking om aan fondsen en voedsel te geraken. Deze verschillende tactieken kunnen ook gebruikt worden om de landelijke bevolking uit bepaalde plaatsen te verdrijven of om hen te doen afzien van samenwerking met de autoriteiten.

In 2018 werd er aanvankelijk een toename van het aantal veiligheidsincidenten in de provincie Kirkuk vastgesteld, wat vooral te wijten was aan het toenemende aantal aanvallen van ISIS op leden van de ISF tijdens deze periode. Het aantal incidenten nam af in het laatste kwartaal van 2018 en stabiliseerde in 2019 op een relatief laag niveau. Het aantal veiligheidsincidenten bleef in de eerste helft van 2020 stabiel op eenzelfde niveau. Uit het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019 en de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraalen Zuid-Irak van 20 maart 2020 blijkt voorts dat het aantal burgerdoden dat bij deze veiligheidsincidenten in 2019 te betreuren viel, eveneens beperkt bleef. De informatie vervat in het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020 wijst niet op een relevante wijziging in het aantal burgerslachtoffers in de eerste helft van 2020.

In de loop van 2019 en de eerste helft van 2020 vonden in Kirkuk een aantal protestdemonstraties plaats. Deze waren beduidend kleinschaliger dan in Bagdad en het sjiitische zuiden van Irak. Uit de beschikbare informatie blijkt niet dat hierbij doden vielen.

Volgens IOM telde Irak op 30 juni 2020 1.382.332 ontheemden (IDP's). IOM meldt dat 4.7 miljoen van de Iraakse burgers die sinds januari 2014 ontheemd raakten inmiddels naar hun regio van oorsprong terugkeerden. In het tweede kwartaal van 2020 was er een algemene daling in de terugkeer, deels als gevolg van de maatregelen genomen tegen de verspreiding van het Covid-19-virus. De totale terugkeerratio van IDP's uit de provincie Kirkuk bedroeg in juni 2019 76%. De terugkeerratio voor Kirkuk stad bedroeg toen 81%. Op 30 juni 2020 telde IOM voor de provincie iets meer dan 340.000 terugkeerders. De provincie telde toen ook 100.000 ontheemden, waarvan de helft intra-provinciaal. Naast stabiele relocatie zijn de redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeerden divers. Gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en woongelegenheid; een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of een gewijzigde etno-religieuze bevolkingssamenstelling worden onder meer aangehaald als een reden om niet terug te keren. De aanwezigheid van lokale milities kan een belemmering vormen voor de terugkeer van IDP's.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Kirkuk nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een

internationale beschermingsstatus. Als een uit Kirkuk afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Kirkuk actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het CGVS wijst er nog op dat uit de voormelde Country Guidance Note blijkt dat ook EASO van oordeel is dat de situatie in de provincie Kirkuk niet van dien aard is dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 15(c) van de herschikte Kwalificatierichtlijn.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Kirkuk in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kirkuk een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kirkuk. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van “het beginsel van behoorlijk bestuur”. Tevens kan in het verzoekschrift worden gelezen dat hij meent dat de bestreden beslissing niet in overeenstemming is met artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), noch met artikel 57/6/2, lid 1 van diezelfde wet.

Hij is de mening toegedaan dat onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar de nieuwe asielmotieven en betoogt: “Dat uit de elementen die verzoeker heeft aangebracht tijdens het gehoor op het Commissariaat- generaal op 20 augustus 2020 inzake zijn eerste asielaanvraag dd 05/03/2020 , duidelijk volgt

dat hij bij terugkeer naar Irak een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van art.1 van de Conventie van Genève.

Verzoeker verwijst hier inderdaad naar het verhoor op het CGVS op 20 augustus 2020 inzake zijn eerste aanvraag dd. 05/03/200 en de eerste beslissing dd. 28/04/2021.

Verzoeker herhaalt dat hij deze beslissing nooit ontving en derhalve om reden buiten zijn wil om, geen beroep kon indienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij heeft slechts op 20 juli 2021 per mail vernomen dat een beslissing werd genomen en dat deze met aangetekend schrijven dd 28/04/2021 ter kennis zou gebracht zijn. -stuk 3

Verzoeker meent dan ook dat zijn rechten op een eerlijke behandeling van zijn asielaanvraag geschonden zijn; mn. dat hem de mogelijkheid werd ontnomen om tijdig beroep in te stellen tegen de beslissing van het CGVS dd 28/04/2021, reden waarom hij een nieuwe aanvraag op dezelfde gronden indiende.

Deze schending van de procesrechten, maakt in hoofde van verzoeker wel degelijk een nieuw element uit; dat nog niet gekend was ten tijde van het eerste verhoor op het CGVS op 20/08/2020.

Het komt dan ook gepast voor dat het nieuw verzoek tot internationale bescherming in haar totaliteit zou beoordeeld worden door het CGVS en niet alleen het aspect of er al dan niet nieuwe elementen / bewijzen werden toegevoegd aan het dossier.

Dit zou verzoeker moeten toelaten om de procesrechten die hij heeft, vooralsnog uit te oefenen.

Verzoeker stelt dat hij niet naar Irak kan terugkeren uit gegronde vrees voor zijn leven ingevolge het dispuut over "grond" tussen zijn familie en een andere Koerdische familie. Zijn broer [S.] werd vermoord en hij vreest voor zijn leven. Concluant kan alsdan ook aantonen dat zijn verklaringen in se geen tegenstrijdigheden bevatten.

Verzoeker wenst nog aan te halen dat conflicten over grond tussen families, in het Laylan — district, provincie Kirkuk, waarvan verzoeker afkomstig is, meermaals aanleiding geven tot ernstige incidenten waarbij doden en gewonden vallen. - stukken nrs 4"

Vervolgens gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Irak. Hij stelt dat de algemene toestand in het land verre van veilig is en dat burgers meerdere malen het slachtoffer worden van gewapend militair geweld uitgaande van internationale / nationale strijdkrachten.

Tot slot klaagt verzoeker aan dat hij in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming niet meer werd gehoord door het CGVS. Hij meent dat hij hierdoor niet de kans heeft gekregen om actuele bewijzen en persoonlijke omstandigheden aan te brengen, die ertoe kunnen leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Ter ondersteuning van het verzoekschrift worden de volgende stukken gevoegd:

- stuk 3: mails van 15 en 20 juli 2021 i.v.m. de kennisgeving van de beslissing van 28 april 2021
- stuk 4: documentatie i.v.m. grondconflicten in Kirkuk.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 23 maart 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Irak wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021;
- EASO COI Report – Security situation van oktober 2020;
- COI Focus Irak – veiligheidssituatie van 24 november 2021.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegings-dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.2. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, nr. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de determinerende motieven van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet werd betwist, doch ongegrond werd bevonden, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

4.3. Verzoeker klaagt aan dat hij niet werd gehoord door het CGVS. De Raad wijst verzoeker op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van dezelfde wet van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van deze wet. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. De beslissing om een verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). Verzoeker voegt een voorwaarde toe aan de wet waar hij meent dat de commissaris-generaal in zijn beslissing dient te motiveren waarom hij toepassing maakt van voormelde bepaling.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit zijn verklaringen bij de DVZ blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen, nieuwe documenten voor te leggen en deze ook verder toe te lichten. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de DVZ in het kader van zijn huidig verzoek werd verzoeker verduidelijkt dat het CGVS op grond van zijn verklaringen aldaar zou nagaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de DVZ aan te brengen. Hij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de DVZ. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

4.4. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een

beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.1. In het kader van zijn eerste beschermingsverzoek verklaarde verzoeker dat hij Irak heeft verlaten omwille van problemen door een grondconflict tussen zijn familie en een andere Koerdische familie. De commissaris-generaal stelde echter vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de problemen die hij zou hebben gekend in Irak en dat hij hierover eveneens weinig overtuigende verklaringen aflegde. Hij besloot dat aan verzoekers asielmotieven geen geloof kon worden gehecht en weigerde hem op 27 april 2021 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker tekende tegen deze beslissing geen beroep aan, zodat deze wordt geacht definitief te zijn.

Op 5 maart 2020 dient verzoeker zijn huidig volgend verzoek in waarbij hij verwijst naar de verklaringen die hij bij zijn eerste beschermingsverzoek aflegde.

In zijn verzoekschrift geeft hij te kennen dat hij de beslissing van de commissaris-generaal van 27 april 2021 nooit heeft ontvangen en dat hij derhalve geen beroep kon indienen bij de Raad. Hij stelt dat hij slechts op 20 juli 2021 per mail heeft vernomen dat een beslissing werd genomen. Hij verwijst naar mailcorrespondentie gevoegd als stuk 3 bij het verzoekschrift. Daaruit blijkt dat de beslissing van 27 april 2021 bij aangetekend schrijven op 28 april 2021 ter kennis zou zijn gebracht op een correspondentie adres dat verzoeker tijdelijk gebruikte omdat hij nog ingeschreven moest worden waar hij woonde. Verzoeker stelt dat hij het CGVS hiervan op de hoogte had gebracht. Verzoeker is van mening dat hem de mogelijkheid werd ontnomen om tijdig beroep in te stellen tegen de beslissing van 27 april 2021, reden waarom hij een volgend verzoek indient op dezelfde gronden. Deze schending van procesrechten, aldus verzoeker, maken een nieuw element uit en volgens hem komt het gepast voor het volgend verzoek in zijn totaliteit te beoordelen.

Verzoeker kan in zijn betoog niet worden gevolgd. Waar hij aangeeft dat hij pas op 20 juli 2021 per mail heeft vernomen dat op 27 april 2021 een beslissing werd genomen door de commissaris-generaal inzake zijn eerste beschermingsverzoek, stond het verzoeker vrij gebruik te maken van de mogelijkheid om deze beslissing alsnog aan te vechten en aan te tonen dat het CGVS op de hoogte was van de adreswijziging en dat de beslissing van 27 april 2021 foutief werd betekend, dan wel overmacht in te roepen wat betreft de laattijdigheid van het beroep.

Het is niet ernstig dat verzoeker heeft nagelaten gebruik te maken van de wettelijke beroepsmiddelen waarover hij beschikte, maar er daarentegen wel voor koos een volgend beschermingsverzoek in te dienen.

Het middel is onontvankelijk waar het betrekking heeft op deze beslissing van 27 april 2021. De Raad is niet bevoegd om zich in het thans voorliggende beroep uit te spreken over voormelde beslissing, die definitief wordt geacht. Verzoeker diende deze aan te vechten met de in de Belgische wetgeving

bepaalde rechtsmiddelen, hetgeen hij heeft nagelaten. De bevoegdheid van de Raad is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in het huidige verzoek nieuw aangehaalde feiten en elementen.

5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Hij stelt met betrekking tot zijn beweerde persoonlijke problemen ten gevolge van het grondconflict immers zelf *“ik heb niets anders te verklaren, mijn verhaal is nog steeds hetzelfde”* en volhardt slechts in zijn eerdere verklaringen. De commissaris-generaal besluit terecht: *“Uit uw administratief dossier blijkt dat u geen nieuwe inhoudelijke verklaringen aflegt die betrekking hebben op uw asielmotieven noch nieuwe documenten voorlegt. U verwijst enkel naar de verklaringen die u aflegde in het kader van uw eerste verzoek. Bijgevolg moet er worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt die de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielreëlas kunnen weerleggen en dat u dus geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk vergroten dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming.”*

Met het wederom louter volharden in zijn eerdere verklaringen, brengt verzoeker in zijn verzoekschrift geen concrete elementen of argumenten aan die hierover anders doen denken.

De nieuwsartikelen over een grondconflict tussen twee families in het district Laylan vormen evenmin elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. Deze nieuwsberichten maken melding van een incident op 20 april 2021 naar aanleiding van een grondconflict tussen twee families. Echter, uit niets blijkt noch toont verzoeker aan dat deze berichtgeving betrekking heeft op het beweerde grondconflict waarin hij en zijn familie zouden zijn verwickeld. De Raad herinnert eraan dat de aangevoerde vrees voor vervolging dan wel het reële risico op ernstige schade, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, in concreto aannemelijk moet worden gemaakt. Het enkel voorleggen van documenten van louter algemene aard die verder geen betrekking hebben op verzoekers persoon en waarbij een concreet verband met zijn eigen situatie niet wordt aangetoond, volstaat niet om in zinnen hoofde een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reële risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken, laat staan dat hij daardoor de voorgaande beoordeling van zijn eerste beschermingsverzoek in een ander daglicht kan plaatsen, te meer hij er geheel aan voorbij gaat dat zijn verklaringen over het grondconflict waar hij en zijn familie in waren verwickeld ongeloofwaardig werden bevonden.

5.3. Wat betreft een reële risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Uit de objectieve landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kirkuk moet worden beoordeeld.

De verwerende partij heeft in een aanvullende nota van 23 maart 2022 de beschikbare landeninformatie over de veiligheidssituatie in de provincie Kirkuk verder aangevuld en geactualiseerd. Op basis daarvan zet zij het volgende uiteen:

“De provincie Kirkuk is van groot strategisch en economisch belang vanwege de aanwezige olievoorraden in de regio. De algemene situatie wordt in grote mate bepaald door de verhoudingen tussen de Iraakse centrale overheid en de Koerdische overheid, die intern ook verdeeld is door een politiek geschil over de provincie tussen de Patriotic Union of Kurdistan (PUK) en de Kurdish Democratic Party (KDP). De provinciehoofdstad Kirkuk en de regio's die grenzen aan de Koerdische Autonome Regio (KAR) zijn zogenoemde betwiste gebieden. Hoewel de Iraakse overheid sinds oktober 2017, na het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum, de controle claimt over het volledige territorium van de provincie is de werkelijke situatie complexer. De Iraqi Security Forces (ISF), Koerdische veiligheids-

diensten, de Popular Mobilization Forces (PMF) en hieraan gelieerde lokale milities zijn allen aanwezig in de provincie. De versnippering van veiligheidsactoren, een gebrekkige samenwerking en een onduidelijke taakverdeling hebben een negatieve impact op de stabiliteit in de regio. Verschillende etnisch-religieuze groepen ondervinden discriminatie en in enkele gevallen geweld door de overheidstroepen, in het bijzonder door de overwegend sjiiitische PMF. Sommige veiligheidsactoren profiteren van deze situatie en ontwikkelen criminele activiteiten zoals oliesmokkel en afpersing. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

De veiligheidssituatie in de Centraal-Iraakse provincies, waartoe de provincie Kirkuk behoort, werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak. De terreurorganisatie tracht sindsdien voet aan de grond te krijgen in voornamelijk dunbevolkte, weinig toegankelijke gebieden waar de veiligheidsdiensten weinig tot niet aanwezig zijn en geen volledige controle uitoefenen. De positie van de organisatie is echter geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014. Anno 2021 voert ISIS nog steeds een low-level guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten de Iraakse strijdkrachten en ordediensten, het elektriciteitsnet en de plaatselijke mukhtars.

De gebrekkige coördinatie tussen de Iraakse en Koerdische overheid in de ordehandhaving zorgt er voor dat ISIS een zekere mate van handelingsvrijheid heeft. In de landelijke gebieden in de districten Hawija, Dibis en Daquq, waar het staatsgezag beperkt is, blijft de organisatie actief. In deze gebieden vinden dan ook antiterreuroperaties en luchtbombardementen door de internationale coalitie en de Iraakse luchtmacht plaats. ISIS streeft er naar het staatsgezag te ondermijnen door middel van guerrillatactieken. De organisatie voert voornamelijk gerichte aanvallen uit op de ISF en de PMF, waarbij echter ook burgerslachtoffers kunnen vallen, gemeenschapsleiders en burgers die samenwerken met de overheid. Gerichte aanvallen op burgers nemen hoofdzakelijk de vorm aan van (moord)aanslagen of kidnappings. Andere vormen van geweld door ISIS waaraan de plattelandsbevolking in de voormelde gebieden kan worden blootgesteld, zijn afpersing, overvallen en het in brand steken van velden. De acties van ISIS hebben geleid tot de evacuatie van verscheidene rurale dorpen.

Het aantal veiligheidsincidenten in Kirkuk nam na een daling in de tweede helft van 2020 weer toe in het voorjaar van 2021. Dit is voornamelijk te wijten aan het ramadanoffensief van ISIS dat evenwel kleinschaliger was dan dat van 2020. Het totale aantal veiligheidsincidenten is globaal gesproken gestabiliseerd op een relatief laag niveau. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat in de eerste negen maanden van 2021 het gros van de dodelijke slachtoffers onder de strijdende partijen te tellen valt en dat het aandeel burgerslachtoffers zeer beperkt is.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's). IOM meldt dat 4,9 miljoen van de Iraakse burgers die sinds januari 2014 ontheemd raakten inmiddels naar hun regio van oorsprong terugkeerden. De totale terugkeerratio van IDP's uit de provincie Kirkuk bedroeg in september 2021 82%, ongeveer 350.000 terugkeerders. 75.000 mensen zijn nog steeds ontheemd. Naast stabiele relocatie zijn de redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeerden divers. Gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en woongelegenheden; een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of een gewijzigde etnisch-religieuze bevolkingssamenstelling worden onder meer aangehaald als een reden om niet terug te keren. De aanwezigheid van lokale milities kan een belemmering vormen voor de terugkeer van IDP's.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. v. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden."

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, wordt de analyse van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen. De Raad concludeert samen met de commissaris-

generaal dat er actueel in de provincie Kirkuk geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kirkuk louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd in de EASO Country Guidance Note over Irak van januari 2021 (p. 143-145).

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Kirkuk nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Kirkuk voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Kirkuk een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De commissaris-generaal stelt hierbij vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Kirkuk. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze bevindingen worden door verzoeker niet betwist en vinden steun in het administratief dossier.

5.4. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in casu geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden niet dienstig. Hetzelfde geldt voor artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag.

In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”* moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven. Dit onderdeel van het middel wordt derhalve niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

5.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

6. Kosten

Het onverschuldigd gekweten rolrecht dient verzoeker te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES